

Sousedský lidovecký ZPRAVODAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZAŠOVSKÝCH A VESELSKÝCH LIDOVců
ročník XIV. podzim 2025

Místo úvodu:

Známý herec Miroslav Vladyka je průvodcem televizního cyklu, který divákům představuje zajímavý projekt zaměřený na podporu pěší turistiky nazvaný **STEZKA ČESKEM**. Podíváme-li se na mapu tras Stezky Českem, pak vidíme, že trasa v podstatě kopíruje hranice ČR, někde dokonce stezka zavede turistu pár kroků za hraniční čáru – na území sousedního státu.

Takovýto turistický projekt mohl vzniknout skutečně teprve v současné době a ve svobodné zemi, která má za sousedy členské státy Evropské unie, kde je státní hranice v podstatě jen pouhou čarou na mapě. V dobách historicky nedávných by zde turista už daleko před státní hranicí narazil na varovné cedule o hraničním vojenském pásmu a o tom, že vstup sem je přísně zakázán. Při nerespektování této výstrahy by riskoval dokonce život, minimálně by mu hrozil kriminál za pokus o nedovolené opuštění republiky...

Stezka Českem – pokračování textu z titulní stránky:

Právě v našem severovýchodním regionu však trasa Stezky Českem nekopíruje hraniční linii, ale přivádí turistu do mnohem atraktivnější krajiny, totiž do krajiny našeho domova: Valaška a Moravskoslezských Beskyd. Stále populárnější Stezka Českem vede turisty dokonce přímo po hranici katastru naší obce.

V 9. dílu zmíněného televizního cyklu je řeč i o zašovské Stračce a 10. díl popisuje výstup z Hodslavic na hřeben Veřovických vrchů a dál přes Trojačku na Velký Javorník a přes Pindulu na Radhošť...

Před lety komunální politici ze zašovské organizace KDU-ČSL vstoupili do jednání s Klubem českých turistů a výsledkem se stala nově vytýčená turistická trasa spojující Zašovou a Veselou s blízkými turistickými „magistrálami“. Toto propojení se po fyzickém vyznačení v terénu okamžitě promítlo do digitálních a v této době již i do tištěných turistických map a průvodců.

Napojení naší obce na stále populárnější Stezku Českem v sobě skrývá potenciál, který na své objevení a plné využití teprve čeká. Rozvíjející se fenomén „stezkařů“ zajímavým způsobem koresponduje se zamýšleným využitím zašovského kláštera k podpoře lokální turistiky a cestovního ruchu vůbec.

Mýty a omyly

Ani zdaleka ne každé rčení, které se díky častému papouškování zabydlí v našem podvědomí a my pak máme tendenci ho vnímat jako jakousi zákonitost a moudrost, takovou zákonitostí a moudrostí skutečně také je.

Říká se například, že **láska prochází žaludkem**. Kdyby to měla být pravda, mohlo by to mít dost zajímavé až nebezpečné důsledky. V dnešní době se přece častěji než doma stravujeme v závodních jídelnách...

Zrovna tak pofiderní průpovídkou je, že **kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je zrušili**. Zní to vtípně a zdánlivě logicky, ale opět je to nesmysl. Tento blábol šíří ti, kdo se bojí větší volební účasti. Právě proto, že volby mají vliv na další směřování země, je v diktaturách a totalitních režimech skutečně budto úplně zrušili, nebo z nich udělali frašku. I v naší zemi bylo dlouhé období, kdy lidé měli „na výběr“ jednu jedinou kandidátní listinu, a kdy se ve volební místnosti za plentu nikdo z voličů ani neodvážil vstoupit (byla-li ve volební místnosti vůbec jaká plenta, protože se volilo tzv. manifestačně). Tu dobu by si měli vzhledem ke svému věku dobře pamatovat zvláště současní důchodci a mladším členům rodiny by ji měli umět bez příkras a idealizování věrohodně a popravdě přiblížit.

**Jít volit je právo a výsada, nikoliv povinnost.
Účast ve volbách je známkou občanské dospělosti**

Schůzka roku 2025?

Takto moderátoři českého rozhlasu označovali setkání prezidenta USA s ruským prezidentem na Aljašce. To, jakým způsobem Donald Trump přivítal válečného zločince Vladimíra Putina, bylo naprosto bezprecedentní. Ruský mužik kráčel po červeném koberci za potlesku prezidenta země, která je považována za pilíř a nositele demokracie! „Co se děje se světem?“ je výstižný název podcastu na Radiožurnálu, kde moderátor Jan Pokorný rozebírá s expertem na mezinárodní vztahy Vlastislavem Břízou z Fakulty sociálních věd UK aktuální geopolitickou situaci.

Co se to děje se světem? Ptal jsem se také, když jsem nevěřičně zíral na záběry z Aljašky. To už zločin není zločin? Válka je opravdu jen „speciální vojenská operace“ a kterýkoliv diktátor ji může zahájit, aniž by se musel obávat odsouzení a okamžité izolace od demokratického (rozuměj normálního) světa?!

Samozřejmě, není to všechno snadné. Je třeba vnímat historický kontext, vazby mezi státy atd. Ale vstup vojsk jednoho státu na území druhého státu s úmyslem zabrat si jeho území je jednoznačně zločin! EU vydala 19. balíček sankcí proti Rusku. Kolik jich ještě asi bude? Putin je dávno poražen! Z plánované třídenní vojenské operace je tři roky trvající válka s koncem v nedohlednu! Proč nechce ruský car uzavřít příměří, je nad slunce jasné. Proč všemocný prezident Trump válku (během 24 hodin) neukončil, jak slíbil, mi jasné není. Vlastislav Bříza říká: „Prezidenta Trumpa musíme brát vážně nikoli doslova!“ Uff! „Co se to děje se světem?!“

Jiljí Kubrický

Nenechte se otrávit!

O zdravém selském rozumu (dále jen ZSR) jsem psal v loňském zpravodaji a nerad bych se opakoval. Ale opět se blíží volby, čtyři roky utekly (čím dál rychleji, není-liž pravda?) a ZSR má opět příležitost se projevit.

Předně nám ZSR říká, že parlament je nejdůležitější orgán demokratického státu, protože podle jeho složení vzniká vláda a jeho většina přijímá zákony. O jeho významu svědčí i anglický bonmot, který upozorňuje, že když zasedá parlament, nemůže si být člověk jistý ani majetkem, ani životem. A to mají v Anglii s parlamentem zkušenosti již od poloviny 13. století! Také u nás existuje zákon o vyvlastnění (naštěstí alespoň s přiměřenou úhradou). Ale ZSR upozorňuje na nejistotu života v chystaném a opakovaně protlačovaném zákoně o eutanazii (o interrupčním zákoně ani nemluvě).

Proto ZSR říká, že je dobré, ba potřebné jít k volbám, protože je to jediná možnost, jak ovlivnit tvorbu zákonů.

ZSR nám neřekne, která partaj je ideální, protože ideální není žádná, aféry se objevují, protože holt jsme lidé hříšní. Nedělal jsem si žádnou statistiku průšvihů politiků, ale v médiích jsem nezaregistroval v posledních letech žádnou významnou lidoveckou kauzu. A to jsou media na lidovce vysazena a najdou na nich každou hnidu („Kážou vodu a pijí víno!“).

ZSR nám ale může poradit, podle čeho vybírat. Předvolební hesla jsou ošemetná. Vzpomeňme třeba na rok 1989: „Strany jsou pro strany, volte Občanské fórum!“ Kde je mu konec? Nebo různí nezávislí: skupiny lobbistů, kteří tlačí zájmy své a svých firem a kteří pak nezdárka končí před trestními senáty. Politické strany po takových aférách buď upadnou do zapomnění, nebo mají pud sebezáchovy, zbaví se hochštaplerů a naplavenin a vrátí se ke svým kořenům. KDU-ČSL se o to poctivě snaží již od r. 1989, a proto v těchto volbách věnovala zvýšenou pozornost výběru kandidátů pro společnou kandidátku SPOLU. Ostatní dvě strany jsou, podobně jako KDU-ČSL, v politickém spektru vpravo od středu a mají tedy řadu společných programových průníků.

Nakonec nám ZSR poradí, jak volit. Vyberete si kandidátku, která se vám nejvíc líbí (nebo která je vám nejméně odporná), můžete si z ní vybrat maximálně čtyři favority, kterým udělíte preferenci kroužkem, vložíte ji do označené obálky a vhodíte do urny. Zbytek volebních lístků v obálce hodíte do koše (ne do urny, kam jsem je posledně vhodil omylem já), nebo si je necháte na poznámky (co nakoupit). Samozřejmě vám doporučuji (jak jinak v lidoveckém zpravodaji) využít preferencí pro čtyři lidovecké kandidáty(-tky), kteří(-ré) se vám budou nejvíc líbit na kandidátce Spolu.

Předvolební boj bude lýtý ("i babičku, pro kterou vždy byla válka s lidojedy legrace, tu babičku za pár dní zabila volební agitace" - jak zpíval kdysi Werich o kovbojské babičce Mary), ale nenechte se otrávit. ZSR nám říká, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě (valašská modifikace: na každou sviňu sa voda vaří).

Štěpán Maliňák

Umlčovaná většina?

Mám krátce po vojně a pracuji v prodejně potravin na Koryčanských pasekách v Rožnově. Potřebuji cosi vyřídit v kanceláři prodejny, ale dveře jsou oproti zvyku zavřené. Právě když beru za kliku, ozve se za dveřmi výbuch smíchu, který však okamžitě ztichne, jen co dveře otevřu. Uvnitř jsou na pracovní návštěvě nějaké úřednice z podniku Pramen.

Nastalé trapné ticho přeruší zástupkyně vedoucího prodejny paní Vylíčilová: „Před Pepíkem můžeš.“ Přes toto ujištění jen velmi váhavě zopakuje jedna z úřednic vtip, kterému se tak smály:

„Kvůli letošnímu velkému suchu už prý zasedala i strana i vláda. Vyprahlá půda už je celá rozpraskaná a na východě Slovenska se objevily v zemi tak velké trhliny, že hrozí nebezpečí, že bychom se mohli odtrhnout od Sovětského svazu.“

Ten nevinný vtip i tu situaci kolem něj si pamatuji 50 let. Asi proto, že jsem byl tímto v našem kolektivu jaksi uznán za člověka důvěryhodného, a to v tom smyslu, že se lze přede mnou bavit na úkor komunistů bez nebezpečí, že s každým protirežimním drbem poběžím na výbor místní KSČ. Vrcholila doba tzv. normalizace a mezi lidmi vládla strach. Proto se i takovéto nevinné vtipy vyprávěly pouze mezi dobrými přáteli, důvěryhodnými lidmi a za zavřenými dveřmi. O tomuto druhu vtipů se říkalo, že by mohly zaznít tak leda v soutěži „O zlatou mříž“.

Že si dnes na tuto dobu a na vše, čím se vyznačovala, už mnozí lidé jakoby nepamatují, že ji zlehčují nebo toto období reálné nesvobody včetně svobody slova a názorů dokonce popírají, to vše neznamena, že taková doba zde nebyla. Byla, a byla to právě ta doba, kdy nám vládli komunisté!

Je proto pobuřující, když vidím plakáty s tváří současné předsedkyně komunistické strany a na těch plakátech lživý nápis, že komunisté jsou „hlasem umlčované většiny“. Komunisté se asi stále domnívají, že když se ta jejich lež napíše velkými písmeny na plakáty a vylepí na každém rohu, stane se pravdou...

On je ale přesný opak pravdou! Díky tomu, že u nás komunisté již nemají výsadní postavení a neomezenou moc, **v naší zemi žádní umlčovaní lidé nejsou!**

Že nejsou, to právě nejlépe dosvědčuje existence takovýchto plakátů. Soudružka Konečná hovoří zcela svobodně na náměstích, píše do novin, vystupuje v televizi, je aktivní na sociálních sítích... Nikdo ji necenzuruje, neomezuje a za její protivládní názory a výroky (a dokonce lži) nepostihuje. Svobodně cestuje, jak a kam chce, samozřejmě především do toho „nenáviděného“ Bruselu, kde pobírá plat za svou funkci poslance Evropského parlamentu. Člověku by se chtělo říct: „Že ji huba nebolí!“

...a na základě kterého vzorečku jste se od ukřičené menšiny dopočítaly k umlčované většině?

Když plakáty volebního uskupení „Stačilo“ hovoří o umlčované většině, je to prostě bezostyšná komunistická lež! Ano, umlčovanou většinu jsme zde už díky komunistům měli. V padesátých letech se většina československé populace (70 %) hlásila ke katolické církvi. Komunisté tuto většinu občanů umlčeli terorem, odstrašujícími monstr procesy s vytipovanými duchovními, zákazem náboženských shromáždění na veřejnosti, zákazem vydávání církevních periodik a náboženské literatury, umlčením regulérních církevních představitelů. Prakticky všichni biskupové byli bez soudu, protiprávně drženi v izolaci na utajovaných místech, bez jakéhokoli kontaktu se světem. Po mnoho let, někteří až do své smrti.

Biskup není nějaký anonymní člověk, jehož zmizení si nikdo ani nevšimne. Biskup je veřejně činná osobnost, šéf úřadu. Jednoho dne přestal docházet do své kanceláře, zmizel. A nikdo z lidí z jeho okolí, nikdo z těch statisíců věřících z jeho diecéze se neodvážil zeptat: „Kde je náš biskup, co se s ním stalo?“. Ve společnosti vládl STRACH. Nikdo na sebe nechtěl upozorňovat, každý se bál, aby se jednoho dne „neztratil“ také on. Prostí věřící byli rádi, že zatím mohou chodit alespoň do kostela a že jejich farář zatím má tzv. státní souhlas (pokud si to nějakým neuváženým kázáním nebo jinou přílišnou aktivitou nepokazí).

Josef Krůpa

Kaplička Notre Dame

V zašovské klášterní zahradě ve svahu nad rybníkem stojí nenápadná kaplička v podobě umělé jeskyňky. Takové bývaly zřizovány pro sochy Panny Marie Lurdské a jinak tomu bylo i zde – jak víme ze vzpomínek pamětníků i ze svědectví jedné dochované fotografie. Kaplička vznikla za éry zašovského Ústavu sv. Josefa, několik posledních desetiletí však bezútesně chátrala zarostlá v křoví a zpustlá, dávno bez své sochy...

Díky naší obci a dotaci Ministerstva zemědělství byla kaplička v minulých letech pečlivě opravena. Aby kaplička nezůstala prázdná, pořídil do ní spolek Matice zašovská sochu Panny Marie. Na jejím kamenném podstavci je vyryto datum renovace a nápis *NOTRE DAME*, a to nejen jako hold a vyznání Panně Marii, ale také jako připomínka a poděkování všem „zašovským sestřičkám“ – členkám Kongregace Školských sester de Notre Dame.

Je smutným paradoxem, že právě když kameník na této zakázce pracoval, postihl požár pařížskou katedrálu Notre Dame (15. 4. 2019). Jako by se potvrdila vazba mezi naší valašskou dědinou a dalekou Francií. Vždyť právě tam před staletími vznikl řád „zašovských“ trinitářů a své duchovní kořeny tam mají i „zašovské sestřičky“ – sestry **naší Paní**, sestry de **Notre Dame**.

Jak se „zašovské sestřičky“ do Zašové dostaly

To se dovídáme z dopisu katechety P. Jana Stavěla z května roku 1920, ve kterém se obrací uctivou prosbou na matku představenou v klášteře v Horažďovicích, zda by do Zašové nevyslala kvůli výuce a péči o zdejší sirotky a zdravotně postižené dívky několik sester, protože řeholnice, které zde v zašovském ústavu doposud pracovaly, byly „převeleeny“ na Slovensko....

Řeholní sestry de Notre Dame do Zašové skutečně ještě v témže roce přišly, aby vyučovaly v soukromé ústavní škole a staraly se o výchovu sirotek i v době mimo vyučování. Až do roku 1939 jich zde nebylo nikdy více než osm.

V roce 1938 v Olomouci umírá někdejší zakladatel ústavu biskup Jan Stavěl. Předsedou spolku sv. Josefa se stává kanovník Dr. Nejezchleba a pod jeho vedením se spolek v roce 1939 rozhodl převést sirotčinec i školu do vlastnictví kongregace školských sester. Důvody jsou uvedeny přímo ve smlouvě:

„Spolek vydrží v Zašové jednak školu a jednak ústav pro účely dobročinné a lidumilné. Činnost tu obstarávají dle dohody sestry z kláštera v Horažďovicích. Vzhledem k tomu, že spolek sám již nemá dostatek prostředků ani sil ve svém členstvu, postupuje své nemovitosti se vším příslušenstvím kongregaci za odstupní cenu 121 000 K. Nabyvatelka se zavazuje těchto nemovitostí užívat pouze k dosavadnímu účelu, tj. k účelům školským, dobročinným a lidumilným a udržovati je vždy tak, aby těmto účelům mohly řádně sloužiti...“

Spolek tedy uznal, že je již nad jeho síly zajišťovat chod školy a ústavu. Spolek nezakol, ale zůstal jen podpůrnou dobročinnou organizací. Spolek dál sháněl nové členy, z jejichž příspěvků byl dotován chod sirotčince, aby – jak ve své výzvě z roku 1940 píše nové vedení spolku – životní dílo Stavělovo nezakol.

Kongregace musela na změněnou situaci reagovat: počet sester v Zašové se postupně zvýšil až na 20, protože na starost již neměly pouze děti, ale celý areál se vším všudy, včetně hospodářského statku (tzv. ústavského gruntu). Přestože byla válka, dokázaly sestry přebudovat kapacitně již nevyhovující objekt. Budova u kostela byla nákladem přes 600 000 K rozšířena a zvětšena o jedno patro do podoby, jak ji známe dodnes.

Výročí 75 let od internace řeholníků a řeholnic

Již na jaře roku 1950 byly uprostřed noci při tzv. „Akci K“ přepadeny mužské kláštery a řeholníci odvečeni do internačních táborů zřízených v předem vytipovaných klášteřech. V našem nejbližším regionu se to týkalo komunity salvatoriánů ve Valašském Meziříčí. (Z jejich konviktu v ulici Žerotínova později vznikla LDN.)

Likvidace ženských klášterů pod krycím názvem „Akce Ř“ proběhla sice o poznání humánnějším způsobem, ovšem to nic nemění na tom, že jak „Akce K“, tak i „Akce Ř“ byly aktem zvláště komunistické moci a že se jednalo o čin protiprávní, a to i podle tehdy platných zákonů. Datum likvidace ženských klášterů komunisté se zjevnou zlomyslností stanovili na 28. září, čili na svátek českého patrona sv. Václava.

Řádové sestry zastávaly nezastupitelnou úlohu v sociálních službách a ve zdravotnictví. (Ostatně jako nesmazatelná připomínka na toto jejich působení nám zůstalo až dodnes běžně užívané oslovení „sestro, sestřičko“ i pro civilní zdravotnice.) Protože stát nebyl okamžitě schopen veškeré pracovní pozice řádových sester ve zdravotnictví, a zvláště v sociálních službách nahradit civilními zaměstnanci, směly některé řádové sestry na některých pozicích v péči o nemocné, staré a postižené pracovat dál, ovšem už jen pod civilní správou státem dosazených nadřízených.

To byl případ i mezi místními lidmi tolik oblíbených „zašovských sestřiček“ – členek Kongregace chudých Školských sester de Notre Dame a jejich zašovského Ústavu sv. Josefa. Pamětní kniha zašovské farnosti popisuje události „Akce Ř“ takto:

SESTŘIČKY ZE ZAŠOVÉ ODJELY

Dne 25. září 1950 odpoledne přijela dvě auta se zástupci ONV a KNV z Gottwaldova s dekretem, že výchovná ústava přebírá ministerstvo sociální péče a dosazuje svoji správu i s ošetřujícím personálem, takže zašovské sestřičky budou přemístěny do kláštera v Bílé Vodě (kdesi na samých polských hranicích). Budova prý zůstane majetkem řádu a bude z ní placeno nájemné) Hned zde zůstal zmocněnec (z ONV z Hodonína – církevní referent) a zmocněnkyně, také z Hodonína. Sestřičkám dovoleno vzít s sebou svůj osobní majetek a trochu potravin (asi na 1 týden). Vše se naložilo na dvě auta, ve třetím bylo uhlí a dříví. Na sv. Václava 28. září ve čtvrtek o 6. hodině ráno se mělo vyjet. Již brzy ráno po 4. hodině podal jim farář P. Karel Boháč sv. přijímání. Ale autobus měl zpoždění, přijel pro ně až v 7:45, takže sestry se před odjezdem ještě stihly účastnit ranní mše v 6:45. Tak přešel sirotčinec do světských rukou. Ponecháno zde jenom šest sestřiček pro starobinec a dvě na gruntě.*

Tolik citace z farní kroniky. Zřejmě není náhodou, že obecní kronika z těchto divokých let 1949 a 1950 dodnes nabízí pouze bílé stránky. Zápisy zcela chybí a nebyly dopsány ani zpětně, jako v případě jiných „problematických období“.

Zápis z farní kroniky dokládá, co zmíněno výše a co byla na přechodnou dobu celostátní praxe: komunistická moc by ráda řádové sestry úplně odřízla od kontaktu s veřejností, ale protože by se tím v té době zcela zhroutila péče o nemocné, postižené a staré lidi, směly na přechodnou dobu některé sestry pokračovat ve své práci v zdravotnických a sociálních ústavech. Všechny ostatní byly svezeny do vyčleněných sběrných klášterů, které měly charakter internačních táborů. Zvláštní „péči“ komunisté věnovali těm řeholním řádům a kongregacím, jejichž specializací a posláním bylo školství a práce s mládeží obecně.

*) Žádné nájemné stát samozřejmě kongregaci za zabraný areál nikdy neplatil.

WIKIPEDIE o sestrách de Notre Dame:

V průběhu roku 1950 a dalších letech byl systematicky zabavován movitý i nemovitý majetek řádu a sestry byly nezákonně nuceny buďto řád opustit, nebo se stěhovat do určených „soustředovacích klášterů“ a byla jim omezována svoboda pohybu. Stát zabral i většinu finančních prostředků řádu. Bylo znemožněno přijímání novic, představené byly fakticky internovány odděleně od řádových sester. Původně se předpokládalo zrušení Kongregace vládním rozhodnutím (tzv. „Akce B“), ale tato byla na poslední chvíli odvolána a bylo rozhodnuto, že sestry budou převedeny do průmyslové výroby, izolovány od zbytku společnosti a ponechány přirozenému vymření.

Současní komunisté se spojili do volebního uskupení STAČILO.

Komunistické "Stačilo" sice volby nevyhraje, ale jsou zde mnohem významnější politické subjekty (ano, konkrétně především ANO) a ty se ve snaze dosáhnout parlamentní většiny nebudou zdráhat ani štítit uzavřít pakt s komunisty...

Pokud si nevíte rady, poraďte se s dětmi

Tomáš Baťa:

„Viděl jsem za svůj život mnoho dospělých čtrnáctiletých, viděl jsem také mnoho sedmdesátiletých nedospělých. Jakmile slyším, že člověk za svůj život připisuje odpovědnost někomu jinému než sám sobě, vím, že mluvím s nedospělým.“

Kroužkujeme? Kroužkujeme!

Jediný dovolený způsob, jakým můžeme kandidátní listinu upravit, je ten, že kandidátovi přidělíme tzv. **preferenční hlas**, a to zakroužkováním pořadového čísla před jeho jménem. Takto můžete označit maximálně čtyři kandidáty.

Na této fotografii z nedávného setkání na Radhošti jsou zleva:

David Surý, vrchní ředitel na Ministerstvu životního prostředí ČR. Jako kandidát na kandidátce **SPOLU** má pořadové **číslo 5**

Robert Teleky, lékař ze Vsetína, jako poslanec pracuje ve výboru pro energetiku. Jako kandidát na kandidátce **SPOLU** má pořadové **číslo 2**

Marek Výborný, ministr zemědělství a předseda KDU-ČSL a

František Jaskula z CHKO Beskydy a Agentury ochrany přírody a krajiny.

Na fotografii před zašovským kostelem je **Václav Pláteník**, náměstek ministra zdravotnictví a místopředseda KDU-ČSL.

Jako kandidát na kandidátce **SPOLU** má pořadové **číslo 3**

Fotografie je z cyklu reportáží Televize NOE „Představujeme“, kde Václav Pláteník zve televizní diváky k návštěvě Zašové.

Populista je politik, který voličům říká pouze to, o čem se domnívá, že od něj chtějí právě teď slyšet. Smysluplností ani reálností svých slibů se nezabývá.

Krásně to v tomto vtipu vystihl kreslíř Libor Giebl, který je autorem i jiného zde rovněž otištěného vtipu („Volit oligarchu, nebo profesora?“).

Vtip s komunistkou v TV studiu je od M. Kemela.

ANO, NEUSPĚLI JSME. PŘÍŠTĚ TO ZKUSÍME S HESLEM VÍCE AUT A MÉNĚ PARKŮ...

Střípky ze života:

Na nejmenovaném obecním úřadu zvoní telefon. „Tady starosta z Malé Bílé,“ ozve se na druhém konci. „Prosím Vás, potřebujeme poradit, my jsme se dočetli, že jste ve vaší obci při veřejných akcích zavedli třídění odpadů. Tak jsme to podle vašeho příkladu zkusili také, ale nefunguje nám to. Například v nádobách na plast jsou naházené zbytky jídla, v nádobách na papír použité dětské pleny a podobně.“ „Pane starosto, to je škoda, že jste nezavolal dříve,“ odpoví oslovená úřednice. „Poradili bychom Vám, ať to neděláte. U nás už to takhle nefunguje kolik let.“ 😊

Na semináři organizovaném Ministerstvem školství ohledně financování nepedagogických pracovníků, když jsou na konci účastníci vyzváni k dotazům na úředníky ministerstva. Nejmenovaný starosta: „Já už se raději na nic neptám. Mám zkušenost, že když se na něco doptávám, tak na mě vzápětí přijde z ministerstva kontrola.“ 😊

V srpnu ve veselském kostele pan biskup Basler požehnal zrekonstruované varhany. Po krásné slavnostní mši si s námi sedl ke kávě a výborným koláčkům. V milé diskusi jsme seznali, že většina lidí v tom věku, kdy už nejsou úplně mladí, má podobné problémy „s tím německým občanem, co mu nemohli přijít na jméno“. Jedná se o problém se zapomináním a ztracením předmětů, především peněženek a mobilů. V případě pana biskupa prý dálkového ovládní k dronu. V případě mého otce peněženky, která se našla ještě dříve, než zjistil, že ji ztratil. Že je ale dobrý brát všechno s úsměvem, o tom nás přesvědčila paní Maruška. „Ta Alzheimerova nemoc má ale jednu krásnou výhodu, každou chvíli se dozvídáte něco nového.“ 😊

Volby, volby, volby

V dnešním globalizovaném světě je důležité stát na správné straně. Ať je Západ jakkoli zkažený a je mnoho věcí, s kterými se nedá souhlasit, je pořád ještě nesouhlasit možné. To ve velké zemi malého putina možné není.

„Volte nízké daně a levnější energie“ - hlásají billboardy s tváří nejpopulárnějšího Slováka v Česku. Kdo by nechtěl nižší daně a levnější energie, že ano? Je to ale tak jednoduché, jak tvrdí berlí napadený politik? Například klimatická krize je čím dál větší problém a přírodní katastrofy čím dál častěji postihují i naši zemi. Nebylo by tedy dobré třeba zatížit většími daněmi společnosti, které svou neochotou k inovacím nesnižují produkci skleníkových plynů? Proč by měl stejnou daň platit malý ekologický zemědělec a gigantický Agrofert? Proč by měly být energie tak levné, že by lidé nebyli motivováni energiemi šetřit?

Těch otázek je více a některé snad mohou mít i jednoduchá řešení. Právě proto bych si je ale nechal od politiků, kteří je slibují, také jednoduše vysvětlit. Ale zatím jsem žádné jednoduché vysvětlení, jak dosáhnout nižších daní a levnějších energií bez negativních dopadů na budoucnost naší země od nikoho neslyšel. Myslím si také, že žádné jednoduché a snadné řešení není. Život sám totiž není jednoduchý! Každý, kdo se v životě o něco snažil a něco dokázal, potvrdí, že v drtivé většině za každým úspěchem stála dřina a odříkání. Stát by měl lidi motivovat k poctivému a poctivou prací naplněnému životu. Měl by lidem poskytnout jistotu, že v případě napadení země bude mít armádu a spřátelené země, které pomůžou agresora odrazit. Neměl by lidem ztrpčovat život přílišnou byrokracií, ale naopak prosazovat principy subsidiarity.

I když ani zdaleka nesouhlasím se všemi kroky, které provedla vláda Petra Fialy, tedy i moje vláda, protože KDU-ČSL byla její pevnou součástí, když jsem si dělal na internetu podrobnou „volební kalkulačku“, vyšla mi nejvyšší názorová shoda s programem koalice SPOLU. Lidé na kandidátce osobně znám a vím, že se jedná o poctivé, pracovité a zodpovědné kandidáty v čele s doktorem Robertem Telekym, nesmírně schopným náměstkem ministra zdravotnictví Václavem Pláteníkem, nebo v oblasti životního prostředí erudovaným Davidem Surým, ředitelem sekce odpadového hospodářství na MŽP. Pokud stále ještě nejste rozhodnutí, „komu to hodit“, zkuste si volební kalkulačku, a pokud Vám vyjde největší shoda s naší koalicí, dejte hlas kandidátům z našeho kraje na kandidátce SPOLU.

Jiljí Kubrický

SOUSEDSKÝ LIDOVÉCKÝ ZPRAVODAJ vydává vlastním tiskem MO KDU-ČSL Zašová

Autorkou fotografie M. Vladyky na titulní stránce Zpravodaje je Petra Závodná,
autorem ostatních fotografií a nepodepsaných textů je redakce Zpravodaje.